

F. Zahradník: Případ jedné noci.

U uniformované stráže bezpečnosti stanou se ve službě případy, které by sice nemohly býti podkladem k napsání detektivního románu, avšak pro poučení druhých nebo pro jejich zajímavost, zaslouží, abychom si je vzájemně sdělovali. Po užívám tohoto časopisu, abych vylíčil příhodu, která se mně stala při výkonu služby a na niž si často vzpomenu, myslím, že ještě více na ni vzpomínají ti druzí, kteří ji se mnou prožili.

Jest tomu již celá řada let, kdy se případ stal. Bylo to v zimě a v neděli; konal jsem tehdy službu s nadstrážníkem Č., který jest již řadu let ve výslužbě. Na obchůzce přišli jsme na předepsaný „kontrolní bod“ — kde jsme chvíli stáli. Blížila se 23. hod. Ulice byly téměř liduprázdné neboť byl citelný mráz a neustále padající sníh v podobě ostrých jehliček rozpaloval tváře do červena. Stáli jsme v tiché ulici, kudy nevede ani elektrická dráha, ani jiný příliš rušný provoz a proto jsme snadno postřehli hluk a cinkot rozbitého skla, zaznívající k nám z nedalekého krámu. Okamžitě jsme vytušili, že se tam děje asi něco mimořádného, neboť krámu se užívalo za truhlářskou dílnu a nemohlo tedy jíti o vykradení zboží. Skokem octli jsme se u krámu, odkud hluk neustále se ozýval; pokusili jsme se vniknouti dřevěnými dveřmi. Avšak než se nám to podařilo, byly dveře zevnitř otevřeny a před námi stál mladík celý zkrvavělý v obličejí. Na naši spěšnou otázku co že se děje, odpověděl: „Oni se tam perou.“ Vyzvali jsme mladíka, aby nás následoval a šli jsme do kuchyně za krám, odkud se ozýval křik a sténání. Když jsme stanuli na prahu kuchyně, naskytl se nám následující obraz: mistr truhlářský se svou manželkou (oba nám osobně známi) zápolili s mladíkem, který svojí robustní postavou a svým mládím dával tušiti, že se jen tak lehce nevzdá.

Přiskočili jsme k zápasícím, kteří byli všichni velice překvapeni, neboť o naší přítomnosti neměli dosud tušení. Zvláště mladý útočník byl velice překvapen a s resignací a bez odporu dal se zatknouti.

Oba manželé byli tak rozrušení, že nebyli schopni nám říci, co se vlastně stalo. Teprve když se poněkud uklidnili, mohli nám, třeba zatím dosudti nesouvisle říci, že byli ve svém bytě přepadeni.

Mladík, kterého jsme zadrželi mezi dveřmi, byl synovec truhlářského mistra a často svého strýce navštěvoval. Zmíněnou neděli přišel odpoledne a přivedl s sebou mladíka, kterého jsme zatkli v kuchyni. Řekl, že je to přítel, který odjíždí do Plzně k nastoupení vojenské služby. Protože oba mladíci byli velice zkrěhlí, manželka truhlářského mistra pohostila je kávou a pečivem. Mladíci byli velice netrpěliví, zvláště přítel synovce jevil nepokoj, aby mu neujel vlak.

Po malé chvíli se vzdálili. Před odchodem však zeptal se synovec strýce, jak hodlá trávit s tečkou neděli. Strýc, nic zlého netuše, odpověděl, že se půjde s manželkou projít a o 6. hodině že půjdou do biografu. Manželé skutečně do biografu šli a vrátili se domů před 11. hod. večerní. Když vešli do kuchyně za krámem, byli uchopeni za hrdla a nějakým tupým předmětem tlučeni do hlav. Bránili se oba srdnatě tím, že útočníky škrábali v obličejích. To také bylo jejich záchranou; neboť synovec truhláře, který byl jedním z útočníků a měl na starosti „oddělat“ strýce, když seznal, že by křikem a hlukem rozbitého skla u skleněných dveří mezi kuchyní a dílnou, mohla býti přivolána pomoc, chtěl prchnouti.

Teprve když manželé byli zbaveni jednoho útočníka, podařilo se jim rozsvítiti; až do té chvíle zápasili potmě. V tom jsme přišli my a ukončili zápas, který mohl daleko špatněji skončiti, protože oba manželé byli již zápasem fyzicky vyčerpáni, neboť byli oba slabé tělesné konstrukce.

Mistra truhláře jsme odvedli k ošetření do nemocnice; měl na hlavě několik hlubokých ran od dubového obušku, kterým jeho vlastní synovec ho chtěl ubíti. Manželku truhláře chránily poněkud vlasy; avšak i ona utrpěla mnoho bolestivých ran; oba mohli za svoji záchranu vděčit jen té okolnosti, že se přepadení událo potmě, že nemohli útočníci dobře mířiti a konečně naši intervenci.

Teprve na strážnici darebové pověděli — svá dějice ovšem vinu jeden na druhého — co vlastně zamýšleli. Synovec truhláře věděl, že strýc mívá doma větší množství peněz, kterých se chtěl se svým kamarádem zmocniti.

Šel s ním ke strýci a samozřejmě, že vypravování o odjezdu kamaráda na vojnu, byla jen smyšlenka. Vypozorovali pak, kdy manželé odešli z domu, načež nepozorovaní vnikli oknem ze dvora do kuchyně, která zároveň sloužila za byt. Zde všechno prohledali, přeházeli, peněz však nenašli.

Tu synovec truhláře přišel na myšlenku, že strýc má peníze u sebe a jak se ukázalo byla tato doměnka správná; mistr truhlář měl opravdu s sebou 8.000 Kč. Peněz chtěli se mladí darebové zmocniti i za cenu zavraždění obou manželů. Původcem tohoto zločinného plánu byl sám synovec truhláře.

Věci se dále vyvíjely již svým obvyklým tempem. Vina obou mladíků byla prokázána a tito se octli před senátem tehdejšího zemského soudu (poroty byly t. č. suspendovány) a každému naměřen stejný trest čtyři leta těžkého žaláře.

A čas letěl dál, zase jiné příhody se staly, více méně vážné; co jsou to čtyři leta v koloběhu života? Mladíci si trest odpykali a já časem, když jsem šel kolem krámu mistra-truhláře, jsem si vzpomněl na onu neblahou událost.

Co se stalo s oběma pachateli jsem nevěděl, až jednoho dne povedený synovec mistra-truhláře dal o sobě ještě jednou věděti, avšak tentokrát hroznějším způsobem; byl vyrušen při krádeži, o níž pokusil se vloupáním a zastřelil při tom v Libni našeho kamaráda, strážníka bezpečnosti Lumpu. Byl to Pokorný, který již v mladistvém věku chtěl pro peníze zavraždit svého strýce a po

odpykání trestu pokračoval dále na zločinecké dráze

Tento případ ukazuje, že každého zločince žalář nenapraví a že je potřebí, aby takovýmto lidem se věnovala pozornost i po odpykání trestu, aby nemohli škoditi znova lidské společnosti, a že nezasluhují, aby byli, prokázali-li již jednou tolik surovosti, podmíněně ze žaláře propuštěni.